

PÄRSKE 3/2008

PÄRSKE 3/2008

Toimitus ja taitto

Heidi Kock, Reija Lång, Riitta Hämäläinen, parske@helsinginmelojat.fi

Pärske 1/09 ilmestyy helmikuussa. Sovi jutuista ja kuvista etukäteen ja toimita aineisto perile viimeistään viikolla 5.

Kansi

Tukholman retkellä - aina kesä ei ole pelkkää auringonpaistetta. Kuva Ilkka Salmi/Valokuvakilpailun satoa.

PÄRSKE 3/08

Pääkirjoitus	s. 3
Rannikkomelonta	s. 4
Pärskeen Pörssi	s. 6
Nahanit Taiteiden yössä	s. 7
Muinaismelontaretki	s. 8
Valokuvauskilpailun tulokset	s. 10
HSKG-melonta	s. 12
Meriretkikurssi	s. 14
Lähivesien melontatapahtumia	s. 16
HeMe-listin uudistus ja toimihenkilöt	s. 18
Tiedotteita, syyskokouskutsu	s. 19
HeMen maksut 2008	s. 20

Kanoottivajat

Soutustadion SS (valkea betonirakennus)

Mustikkamaa MM (puutalo Mustikkamaan sillan länsipuolella)

HeMen hallitus vuonna 2008**Puheenjohtaja**

Eeva Hagel

eeva.hagel@kolumbus.fi, p. 0400-774520

Varapuheenjohtaja

Juha Koivisto

juha.koivisto@iki.fi

Hallituksen sihteeri

Mirja Hämäläinen

mirja.hamalainen@fimnet.fi, p. 050-5252843

Muut jäsenet

Timo Korvola

timo.korvola@iki.fi

Lauri Laakso

lauri.laakso@iki.fi, p. 050-4114975

Reija Lång

remalang@gmail.com

Teemu Puha

teppuha@gmail.com, p. 050-3607626

Ilkka Salmi

ilkka.salmi@iki.fi

- PÄÄKIRJOITUS -

Mennyt kesä ei edeltäjänsä tavoin hemmotellut melojia turhan monilla aurinkoisilla ja lämpimillä päivillä. Siitä huolimatta puuhattiin HeMe:ssä taas tänäkin kesänä monenmoista. Keväällä kurssitettiin uusia melojia alkeiskursseilla, alkukesästä opastettiin seuran aloittelevia retkimelojia meriretkikurssilla ja loppukesästä järjestettiin avokanoottikurssi.

Hemeläiset osallistuivat näkyvästi myös erilaisiin melontatapahtumiin. Pääkaupunkiseudun melonnoissa nähtiin melojat itsensäkin yllättäneitä suorituksia ja Taiteiden yönä tanssitettiin avokanootteja Töölönlahdella. Rannikko melottiin Tornioista Virojoelle (huikea juttu!) ja Itä-Suomessa käytiin ihastelemassa muinaistaidetta. Hangossa kokoonnuttiin yhteen merimelonnan merkeissä. Lisäksi viriteltiin seurayhteistyötä Marjanien Melojien kanssa.

Paljossa muussakin hemeläiset ovat varmasti olleet mukana, mutta näistä tapahtumista saamme tällä kertaa lukea myös Pärskeen sivuilta. Kaunis kiitos kaikille juttuja kirjoittaneille ja niitä kuvittaneille! Ilman teitä ei tätäkään numeroa olisi.

Aktiivisin melontakausi alkaa osalla meistä olla jo takanapäin, ja katseet suuntautuvat kohti syksyn aktiviteetteja.

Lokakuun lopussa on aika kokoontua vuosittaiseen syyskokoukseen keskustelemaan ja päättämään yhteisistä asioista sekä valitsemaan seuralle puheenjohtaja ja uusia hallituksen jäseniä. Toivottavasti mahdollisimman moni löytää tiensä Kisahallille!

Marraskuun lopulla juhlitaan 15-vuotiaan HeMe:n synttäreitä pikkujoulujen merkeissä. Silloin on jälleen oiva tilaisuus kokoontua isommalta joukolla yhteen ja tavata seuratovereita - sekä niitä, jotka tulivat tutuiksi menneen kesän retkillä ja iltamelonnoissa, että niitä, jotka tunnetaan jo vuosien takaa. Konkarit pääsevät muistelemaan menneitä ja toivottavasti myös jakamaan muistojaan uudempien hemeläisten kanssa.

Ehkä synttärit inspiroivat myös pohtimaan tulevaisuutta: Mihin HeMe on menossa? Minne haluamme sen menevän? Millaisessa seurassa haluamme seuraavien 15 vuoden aikana meloa? Nämä ovat meille kaikille tärkeitä kysymyksiä, jotka toivottavasti herättävät vilkasta keskustelua ja innoittavat aktiiviseen jäsen toimintaan myös talvikaudella.

Syksyn riennoissa tavataan!

Pärskeen toimitus

Kuva: Matti Tiilikainen

Kuvakilpailun satoa: Koloveden kansallispuistossa sijaitseva Ukonvuori kauniissa iltauringossa kesäkuussa 2008

0,7 MILJOONAA MELANVETOA

Teksti ja kuvat: Jari Marno

Kuume

Tämän vuoden kevään ja kesän aikana peräti kolmeen meistä hemeläistä iski Suomen rannikko -kuume. Taudin oireisiin kuuluu halu saattaa itsensä useamman viikon fyysiseen sekä henkiseen melontaräkkiin ilman mitään järkiperaista syytä. Hoitomahdollisuuksia kuumeeseen on kaksi: kajakkikaranteeni Tornioista Virojoelle tai vaihtoehtoisesti Virojoelta Tornioon. Hoitosuunnan voi valita itse. Auli Köresaar ja Tuomas Tuomi lähtivät hoitomatkalle Tornioista kesäkuun 28. päivänä. Allekirjoittanut heinäkuun 15. päivänä Aulin ja Tuomaksen vana-veteen.

Kova juttu

Rannikon melontaa pidetään melontapiireissä – ja muissakin – ilmeisen kovana juttuna. Suomen Retkimelolajit ry:n Sinivalkonauhauhan säännöillä on viimeisten yhdentoista vuoden aikana reilut 70 melojaa melonut rannikon – keskeyttäneiden määrä ei ole tiedossa. En osaa arvioida onko se, että kymmenien tuhansien retkimelojien joukosta keskimäärin seitsemän melojaa vuodessa meloo rannikon, kova juttu vai ei. Ja taidan olla jo jäävi arvioimaan koko asiaa.

30 kertaa normaali retkipäivä

Ennen lähtöä retki hahmottui mieleen isona, pelottavana kokonaisuutena – koko rannikko! Kokonaisahamotus lienee syy, miksi rannikon melonta nähdään kovana juttuna. ”Päivä kerrallaan” -orientoituminen auttoi ennen matkaa ja matkalla: joka aamu edessä on tavallinen, mukava melontaretkipäivä (mitä nyt melonta-aromi tiivistyy varusteissa...).

Tuomaksen sanomaa: ”Ei se ole kummempaa kuin normaali retkipäivä, ja se sitten 30 kertaa.

Jotenkin näin sai Auli houkuteltua minut mukaan. Ja niin se oli.”

Asia on noin, jos on melontaa aikaisemmin erilaisissa olosuhteissa sekä ryhmissä useita ainakin viikon retkiä. Jos siis on jo kokenut melontaretkeilijä, on rannikon melonta sellaista mitä Tuomas sanoi. Tai ehkä paremminkin neljä, viisi viikon mittaista retkeä peräkkäin – teknisesti määriteltynä.

Avartava kokemus

Mutta kokonaisuutena ”The Rannikko” oli enemmän kuin sarja perättäisiä retkipäiviä. Sen aikana kokemukset – ainakin mielen näköaloihin – laajentuivat alueille, joita ei voi näemmä kokea kuin melomalla pitkä retki. Toki näkemykset myös itse melontaan ja retkeilyyn avartuivat. Aikaa ja tilaa oli niiden muodostumiseen. Retkeilyrutiinien sekä melontatekniikan analysointiin oli oiva mahdollisuus keskittyä. Ja mikä ehkä parasta: retkiarjen toistuminen pitkään tarkensi oman havainnoin fokuksa luonnon yksityiskohtiin, joihin ei ennen ollut kiinnittänyt huomiota.

Onko järkeä vai ei

Joskus melonta ei avartavuudestaan huolimatta maistunut. Piut-paut koko hommalle. Jatkamisen motiivi oli pohjalukemissa. Kysymys ”mitä järkeä tässä on(?)” hiipi ajatuksiin.

Onneksi motivaatio-ongelma oli ollut aavistettavissa jo ennen lähtöä. Etukäteistieto, että mieli tulee jossain vaiheessa kyseenalaistamaan retken mielekkyyden auttoi, kun alhainen motivaatiotaso iski.

Tuomas: ”Reissu tuntui joskus vähän tylsältä, kun oli samaa ja samaa... Pakenin kuuntelemalla radiota kuulokkeilla.” Luulen, että kyseessä oli kuitenkin diplomaattinen tapa vaihtaa kanavaa Aulin taajuudelta YLE:n taajuuksille... (kirj. huom.)

Melonta-arki

Reitti ja suunnittelu

Reittiä oli etukäteen mukava suunnitella ja herkutella, että missä käy ja mitä tutkailee. Ja millä tahdilla etenee. Lähdin liikkeelle ajatuksella, että melon keskimäärin 35 km päivässä, kuutena päivää viikossa. Toisin kävi. Vauhti kiihtyi lähes 30 % keskimääräiseen 45 km:iin päivässä. Leppoisa retkeilyajatus muuttui jonkin tason suoritukseksi. Niin siinä kuulemma käy kaikille.

Turhan tarkka etukäteissuunnittelu on periaatteessa turhaa. Ratkaisut tehdään olevassa hetkessä. Loppupeleissä sää ja omat muuttuneet tarpeet sekä mielihalut määräävät menotahdin, yksityiskohtaisemman suunnan sekä pysähtymispaikat. Seuraavan aukeaman taulukosta ”Päivät ja kilometrit” voi todeta miten eri tahdilla rannikon voi meloa – tai säään johdosta joutuu melomaan.

Quo Vadis

Molemmat hoitoryhmät suunnistivat perinteisillä menetelmillä, kartalla ja kompassilla. GPS toimi pääsääntöisesti kilometrilaskurina. Toki tuli GPS:ää muutamia kertoja käytettyä ihan suunnistukseenkin: sokkeloissa ja ruovikoissa paikoissa oman paikan selvittämiseen sekä ennen pitkiä ylityksiä tarkan suunnan määrittämiseen. Kerran Auli ja Tuomas suunnistivatkin umpisumussa pelkällä GPS:llä. Minun ainoa sumupäiväni oli Perämerellä laajan matalapaineen ytimessä. Se päivä meni teltaan ankuroituneena.

Leiripaikat

Leiripaikan valinta oli huomattavasti suoraviivaisempaa kuin tavallisella retkellä. Hyvän paikan tähyily ei alkanut hyvissä ajoin alkuillasta, vaan kun a) alkoi tulla pimeä tai b) ei jaksanut meloa enempää. Leiripaikan kriteerit: sääennusteen perusteella aamulla pääsee vesille ja kajakin saa pikkunaarmuilla maihin. Teltan paikaksi riitti alue, jossa oli makuualustan kokoinen, jotakuinkin tasainen kohta. Piste ja krooh.

Päivärytmi

Koska melontanopeus on sama ns. tavallisella retkellä ja rannikon melonassa, oli ainoa tapa saada päivittäisiä lisäkilometrejä olemalla pidempään kajakissa (ja tietysti melomalla). Vaasan jälkeen oivalsin, että taktiikka on muutettava yhteen varikkokäyntiin päivässä. Rythmi: Herätys klo 6 – 7. Aamutoimet, mm. lounas ruokatermokseen muhimaan. Vesille. 20 – 30 km kauhomista. Vajaa tunnin lounastauko maissa. Vesille. Seuraavat

eväs- ja toilettitauot kajakissa, kunnes tuli edellisessä kappaleessa mainittu kohta a) tai b).

Lämmittävimmät kokemukset – saunomiset, kuinkas muuten

Auli kertoi, että mukavinta oli tuttujen tsemppitekarit – oli muuten tarpeen – matkan aikana.

”Ja erityisesti tuntui hyvältä, kun Niemen Erkki oli lämmittänyt meille saunan Mäntysaaressa

sekä tarjosi omatekemää mansikkakakua,” muisteli Auli.

Minulle taas lämpimin kokemus tapahtui Kokkolan liepeillä. Olin maanantain viettänyt teltassa matalapainetta paossa ja lähdin tiistaina matkaan ”pakosta” (piti ehtiä Vaasaan viikonlopuksi) vielä hieman arveluttavissa olosuhteissa. Illalla klo 18 aikaan, kun päivän kilometrisaldo oli vasta vaatimattomat 29, etsiskelin jo väsyneenä ja läpimärkänä majapaikkaa.

Ihmettelin siinä meloessa, että kuka hullu seisoo sateessa tuolla laiturilla. Laiturilla seisoja oli taas ihmetelty, että kuka hullu meloo tässä kelissä. Hullut vaihtoivat sitten kuulumisia ja kajakkihullu kysyi lopulta majapaikkaneuvoja, sai vastauksen ja lähti eteenpäin. Hetken päästä laiturihullu huudahti perään, että maistuisiko savusauna?! Vastasin arvatenkin kyllä! Ja sain vielä yöpyä majassa, takkatulen ääressä

sekä nauttia muutenkin täysihoidosta – kiitos Aulis & Birgitta Saari!

Retken tärkein opetus - nöyryys

Melontaretkellä liikutaan ja ollaan luonnon sekä säätilan ehdoilla. Menomielihaluja ei voi tyydyttää itsekkäästi. Asia on vain hyväksyttävä. Toiseksi viimeisenä päivänä en ollut riittävän maltillinen – maali häämötti liian lähellä. Jouduin ylimielisyyttäni kaksi kertaa voimakkaan ukkospuuskan riepottelemaksi. Luokittelen tapaukset melkein ns. läheltä piti -tapauksiksi. Kokemuksen perusteella voin sanoa:

”Säätilaa on seurattava herkeämättä ja ratkaisut tehtävä Luontoäidin ehdoilla. Luonnon edessä on vain mielekästä

nöyrytyä ja oma pienuus on hyväksyttävä. (Ja läheltä piti -tapauksien jälkipyykkiä varten pidä aina mukana puhtaita vaihtokalsareita!)”

Kiitokset

HeM:en rannikkokonkareille Harri Hypénille, Jaakko Mäkikylälle, Erkki Niemiselle, Aulille ja Tuomakselle tuesta sekä retkeen liittyvistä hyvistä neuvoista – ne olivat tarpeen. Ja Essille, mm. kuljetus- ja lastauspalveluista.

PS. Kysymykseen, ”onko järkee vai ei”, ei ole vastausta – kyseessähän on kuume, joka vain iskee! >>

Lisätietoja Sinivalkonauhasta ja rannikon melonnasta nettisivuilta <http://www.retkimelojat.fi/>

Melontapäivät	Auli & Tuomas	Jari
1	21	36
2	54	37
3	37	54
4	58	34
5	13	30
6	40	30
7	43	53
8	15	45
9	56	sääpäivä
10	26	29
11	54	40
12	46	56
13	67	34
14	40	lepopäivä
15	42	56
16	51	55
17	40	61
18	20	55
19	53	50
20	46	49
21	49	51
22	48	31
23	68	sääpäivä
24	29	sääpäivä
25	64	60
26	46	54
27	51	54
28	48	31
29	60	lepopäivä
30	37	lepopäivä
31	-	56
32	-	51
33	-	50
34	-	29
Yht.	1325 km	1268 km

Taulukko: Päivät ja kilometrit

- PÄRSKEEN PÖRSSI -

MYYDÄÄN

VÄHÄN KÄYTETTY JA HYVÄKUNTOINEN INKKARI SYYSHINTAAN!

WeNoNah Solo+ avokanootti, kolme istuinta, soveltuu sekä kaksin että yksinmelottavaksi. Kevyt ja kestävä Royalex -runko, väri vihreä. WeNoNah:n Cormorant ja Quetico melat, suora ja taittovartinen. Hp 990,- euroa.

Kts. tarkemmin: <http://www.northwestimport.fi/> -> Kanootit -> Wenonah -> Solo Plus tai: <http://www.wenonah.com>

Tied. Ilkka.salmi@iki.fi tai puh. 040 556 1202

MYYDÄÄN

PALJON MELOTTU MUTTA KAIKIN PUOLIN KUNNOSSA OLEVA KAJAKKIYKSIKKÖ EDULLISESTI!

Suomalainen Arctic Star 530 kajakkiyksikkö, pituus 530, leveys 56 cm. Kevyt ja kestävä valkoinen diolen -runko, keltainen kansi, vesitiiviit pakkausluukut. Kölivahvike, parannettu kansiköysistö ja aukkari. Hp. 1190,- euroa.

Kts. tarkemmin: <http://www.welhonpesa.fi> -> Melonta -> Kajakkiyksiköt

Tied. Ilkka.salmi@iki.fi tai puh. 040 556 1202

JÄTTILÄINEN HAROI TUKKAANSA RUOHOLAHDESSA JA TÖÖLÖNLAHDELLA

Teksti ja kuvat: Jaakko Mäkipylä

Nahani-kanootit esiintyivät tämän vuoden Taiteiden yössä: kaksi kertaa Ruoholahden kanavassa ja neljä kertaa Töölönlahdella.

Jättiläinen haroo tukkaansa -nimisessä esityksessä oli mukana kymmenen solomelojan lisäksi rumpali ja neljä melojaa kahdessa kaksikossa. Esiintyjä tuli Kuopiosta, Raumalta, Forssasta, Ylöjärveltä sekä pääkaupunkiseudulta. Osalla oli oma Nahani-kanootti, loput sain lainaksi Welhonpesäältä, jonne oli sopivasti tullut vaihdossa Eerikkilän urheiluopiston vanhat kanootit.

Suurin osa melojista oli ollut aikaisemminkin mukana, joten meillä oli vain kaksi harjoituspäivää, jolloin hioimme koreografioita. Esitys Ruoholahden kanavassa oli ensimmäinen, jossa meitä oli paikalla koko porukka. Kanava on kenraaliharjoituspaikka myös siinä mielessä, ettei esityksen fiilis välttämättä avaudu alkuillan päivänvalossa. Noin 20 minuuttia kestäneitä esityksiä seurasi kuitenkin arviolta 50–100 katsojaa. Kova tuuli haittasi sekä meitä että yleisöä.

Ruoholahdesta siirryimme Kaisaniemeen, josta oli helppo saada kanootit vesille. Ensimmäinen esitys Töölönlahdella alkoi aikataulussa klo 20. Kanoottien tanssi on joka vuosi tallennettu videolle ja niin tänäkin vuonna. Ensimmäisen esityksen aikana tosin oli liian valoisaa kuvaamiselle, joten vasta toinen esitys Finlandia-talon edessä kuvattiin.

Kaikkiaan esitimme kuviot Töölönlahdella neljä kertaa. Lopuksi meloimme suihkulähteen kautta pois. Olin etukäteen soittanut vastaavalle kaupungin virkamiehelle ja toivonut, että he tarkistaisivat suihkulähteen valojen kunnon. Lamput eivät ole kovin pitkäikäisiä suihkulähteen pumppujen tärinässä, mutta Taiteiden yönä melkein kaikki valot paloivat ja loivat tunnelmaa.

Ilman hemeläisiä ei tästä kaikesta olisi tullut mitään. Jossain on oltava ydin, jonka ympärille alkaa keriä tapahtumaa. Nahani-esityksessä se on jo kolmena vuonna ollut innokkaiden hemeläisten porukka sekä Soutustadion. Siellä olemme voineet säilyttää aidan takana trailerillista kanootteja sekä harjoitella kuviota lähivesien suojaissa lahdissa.

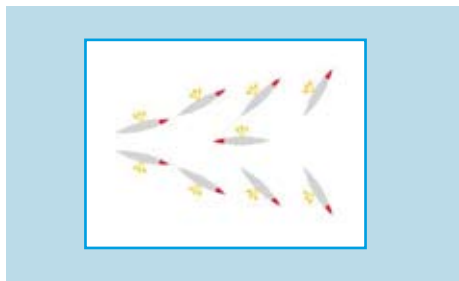
Kiitos Auli, Tuomas, Jyrki ja Pasi, sekä myös Ilkka, joka ei tällä kertaa päässyt mukaan Hangon kajakkisymposiumin vuoksi. Pari muutakin hemeläistä oli tulossa mukaan, mutta heille tuli voittamattomia esteitä. Toivottavasti ensi vuonna ollaan liikkeellä vieläkin isomalla porukalla.

Kymmenen kanootin lautta on näyttävän näköinen, mutta alkaa jo olla niissä rajoissa, saako sen pysymään käsivoimin koossa. Lauttaa pyörittävät reunamelajat saavat hekin meloa ihan tarpeeksi.

Esityksen rumpusektiota liikuttelivat Auli ja Tuomas. Rumpalillakin on melontaliivit. Koska esitys kuvattiin, olivat kaikkien liivit yhtenäisyyden vuoksi takin alla.

Tein esityksen koreografiasta n. 80 kuvaa käsittävän animaation, josta melojat voivat katsoa, mitä vesillä tehdään. Kuva on esityksen alusta: soolomeloja tulee kanoottirivistöä vastaan ja kohdalle osuessa parijono väistää tulijaa. Kuvan vaihe esittää jättiläisen jakauksen halkaisemista.

YÖVESI EILEN, TÄNÄÄN

Kuva: Päivi Virtanen

<< Muinaisopas elementissään

Teksti: Pasi Mäenpää

”Koko asiahan vaikuttaa ilmiselvältä... Tehän olette minun nenäni!” Jokainen joutuu joskus nenänsä kanssa nokakkain, niin kuin kollegiasessori Kovaljov omansa kanssa sen kiivetessä kirkon portaita valtioneuvoksen puvussa.

Ja niin suuri on Venäjän maa, että sen laidoilta löytyy määrittelemättömiä, melkeinpä tiettömiä ja aikapäiviä hyljättyjä korpia, joissa ikäkuu akka raahustaa vastaan ja kampuran piskin haukku yksin kimpoilee sortuneen navetan nurkista ilmoittaakseen kauas aina Pietariin ja Moskovaan saakka että täällä ollaan, älä meitä unohda, äitihyvä, vaan tule ja syleile meitä niin kuin olet syliisi sulkenut lännen arot, pohjoisen jäiset laakeudet ja vielä Kaukasuksen eteläiset vuoret. Sen kummempi ei ollut tänäkään kolkka, jossa nenäni ilmoitti että ”Hoi, paleltaa! Kesä meni, toope!”

On aamu, melkein syyskuu ja kesä parhaat päivänsä tehnyt, eikä kehtaa niilläkään kehua. Lähdetään Yövedelle Maaritin ja Jyrkin mökiltä. Lääkäri sanoi radiossa, että kun sormia palelee, peli on menetetty. Ruumis on alkanut vetää verta sisäelimille ja menee pitkään, en-

nen kuin tulee taas lämmin olo.

Nukuin yön saunamökin vuodesohvalla lämpöpatterin vieressä ja nenä paleli. Miten se pärjää ensi yönä teltassa? Päiväksi panen viskipullon rintataskuun sisäelintä vasten.

Punainen viiva

Viime muinaismelonnin jälkeen tapahtunutta: Lampinen on perustanut firman, joka kauppa muinaismatkoja. Mietin, että tilaan siltä joskus itselleni räätäloidyn retken, mutta sehän olisi ihan samanlainen kuin tämä epäkaupallinen. Ilmoja ei voi vielä ostaa.

Muuten kapitalismi tekee hyvää, koska Lampinen on vedossa. Muinais- ja myöhempää juttua tulee kuin anorakin hihasta vettä kun mansetin on jättänyt auki. Eka etappi on Astuvansalmi ja sen 40 vuotta sitten löydetty, viitisentuhatta vuotta vanhat kalliomaalaukset. Aika myöhään löydetty. No, Amerikka ”löydettiin” 500 vuotta sitten.

Euroopan hulluna vuonna 1968, kun olisi pitänyt riipiä mukulakiviä kadusta ja viskellä koppelakkaa päin, muuan ukko souti punkkupäissään Saimaata ja sanoi akalle että näkyy jotain

punaista. Akka siihen, että silmäs on punakka, senkin särki, kertoo hämäläis-hemäläinen pienyrittäjä, ja jatkaa, että senpä vuoksi maalausten löytäjäksi kirjoihin pääsi vain ukko. Pöllömpiäkin syitä sortaa naista on kuultu, ja uusia keksitään kyllä.

Amatsoni, shamaani, tarjoilija

Kallioseinästä löytyy vanha rouva ”Astuvan Artemis” jousipyssy kädessä. Veteen kaatuvaa tai loveen lankeavaa hahmoa ei näy. Niiden ja kädenjalkien pohjalta Antti Lahelma tuoreessa väitöskirjassaan tulkitsee kalliomaalaukset uusiksi. Sen mukaan ”aiemmat yritykset tulkita kalliomaalauksia metsästysmagian tai totemismin avulla on syytä hylätä, sillä suurin osa kalliomaalausten aiheista on mahdollista tulkita shamanististen transsimatkojen ja muodonmuutosten kuvauksiksi”. Uskottavaa. Ei viimeinen sana koska tieteessä ei sellaista ole.

Ei ne melomalla liikkuneet silloin, on niin huono ranta nousta tänäkin. Jatkaetaan Someenhiekalle lounaalle ja

Retkeläiset kasassa >>

leiriytymään. Pidän perää ja pysähdyn odottamaan muuatta, jota luonto kutsuu saaren rantaan. Katselen herrasmiesmäisesti niska jäykkänä järvenselälle, mutta tämä tuleekin näyttämään kanttareilipussillista.

Iltapäivällä käydään vielä suomenkielimes E.N. Setälän Kallioniemen rannassa. Yrittäjä Lampinen todistaa nuorten hampurilaisenpaistajien edessä aukeavista mahdollisuuksista kertomalla Abraham Krohnista (1766–1827), joka yleni yksinoikeutetuksi panimonomistajaksi tuottamalla fokuisoitua, pienen volyymin aamiaissämpylän tarjoilupalvelua kapealle mutta vaativalle loppukäyttäjäsektorille Katariina Suuren hovissa.

Hinauskunnossa

Vielä pitäisi viitsiä kurkistaa Louhivettä Varkaantaipaleen takana. Ramaisee. Ennen meloin 70 km päivässä, nyt vuodessa. Auli on inkkarillaan Marin hinauksessa ja minä liityn Maartin keula kinalossa seuraan. Omatekoisella hiivattomalla ruisleivällä näköjään kulkee neljäkin paattia.

Kanavan reunasta roikkuu tumman-punaisia puolukoita isoina terttuina. Kunhan käden ojentaa. Aurinko tulee yllättäen esiin ja Someenhiekassa

pitää karistaa hiki kylmään järveen. Mukava tulla valmiiseen leiriin. Partiolaiset vielä pystyttävät omaansa. Olivat pysäköineet punaisen rautalaivansa paikkaan, jossa lähtiessämme oli vielä pariskunta saunomassa veneessään. Kyllä, saunomassa veneessään.

Ilkka ehdottaa telttasaunan tekoa mutta yksikään teltta ei ilmoitaudu vapaaehtoiseksi. Tehdään edes avo- nuotio, jonka ympärillä pidetään epätavallinen esittäytymiskierros. Paljon onkin ennestään outoja naamoja. Raahaan pimenevästä metsästä viisimetristä tuulenkaatoa notskiin. Tuijotan tuleen. Jokin jää kytemään.

Arthur C. Clarke kävi täällä

Kivikausi. Tuli. Kivi ja tuli. Nenä ja kylmä. Musta monoliitti nousee maasta. Tuli voittaa kylmän, kivi pitää tulen. Karvainen käteni viskoo kiviä puolelta toiselle. Kivi lämmittää nenän. Siviilisaatio on vastaus karvattoman nenän lämmöntarpeeseen. Kasaan lisää kiviä nuotion ympärille. Yön tullen potkin kuumat patterit absidin alle (miksei se ole apsis?). Pötkötän t-paidassa makuupussi auki.

Kuumien kivien taika kestää aamu-kuuteen. Aurinko paistelee kun veivaamme saaristoreittiä Uittamon-

salmelle, jonka useampaa maalaus- kenttää saa hakea pitkään. Kallio- maalauksissakin hauskinta on etsiminen ja löytäminen. Maihinnousua kokeilee vain Ilkka, joka haluaa varastaa melontaanomme tekemällä meistä kuvan.

Teemapuiston elämyshoppailun viimeinen symbolinen kestokulutustavara on lapinraunio eli pronssikautinen hauta, joka lopulta löytyy matalana kallion päältä. Tulevassa arkeologian väitöskirjassani esitän, että on syytä hylätä aiemmat yritykset tulkita lapinrauniot hautoina, sillä ne muodostavat lämmitysinfrastruktuuriketjun, joka mahdollisti varhaisen pyyntikulttuurin ulottumisen pohjoisille eräalueille kivojen kesäilmojen jälkeen. Kuumennetun kivikasan ympärille pystytettiin kurnusimpun kaulanahasta tehty kotamainen teltta. Todennäköisesti teknologia synnytti sattumalta saunan, kun joku ei jaksanut heittää vettä ulos asti. Joistakin lapinraunioista löytynyt luunsirut viittaavat yllämmitykseen.

Loppumatkasta ei ole kertomista. Kurja vastatuuli söi melonnan ilon. Perillä Ristiinassa rannalle tepasti kissa. Kosketin sormenpäällä sen persikanväristä, kosteanlämmintä kirsua.

Kuva: Ilkka Salmi

VALOKUVAKILPAILUN PARHAIMMISTOA

Kesän ja syksyn aikana Pärskeen valokuvakilpailuun lähetettiin toimituksen iloksi ja yllätykseksi yli sata hienoa ja hauskaa kuvaa. Suurkiitos kaikille osallistuneille!

Parhaimmiston seulominen tästä runsaasta joukosta ei ollut aivan helppo tehtävä. Otoksissa oli runsaasti kauniita maisemakuvia, upeita aurinkoisen sään melontakuvia ja hauskoja tilannekuvia. Oman sarjan olisi voinut perustaa myös eläinkuville! Sekä eläinaiheisista että muista kilpailuun osallistuneista kuvista pääsette nauttimaan tulevissa Pärskeissä. Osa tämänkin lehden juttujen kuvista on kuvakilpailun satoa.

Palkittavia kuvia valitessaan toimitus mieltyi kuitenkin muutamiin salaperäisiin ja moniulotteisiin kuviin, jotka herättävät katsojassa ajatuksia, tunteita ja kysymyksiä. Tällä aukeamalla esiteltävistä kuvista Heidi Silanderin kuva palkitaan melonta-aiheisella lahjakortilla, Ilkka Salmen ja Jukka Linnonmaan otokset kunniainnoinnalla. Onnea voittajille!

Kuvien upeat värit eivät painetussa lehdessä ja kunkin omalla tietokoneella valitettavasti välity aivan samoina kuin raadin käyttämän tietokoneen ruudulla, mutta toivottavasti tunnelma välittyy.

Heidi Silander:

HSKG 08 -tapahtumassa otetussa kuvassa viehättää siitä välittyvä levollinen tunnelma, upeat iltavärit sekä kuvasta löytyvät useat vastakohtaparit, kuten lasten eri suuntiin osoittavat katseet ja asennot, suuri meri - pienet lapset ja kajakkien erilaiset materiaalit.

Jukka Linnonmaa:

Kuva Tallinnan retkeltä edustaa klassista melontakuva, jossa tyypilliseen meren armoilla matkkaan melojan menoon tuo dramaattisuutta taustalla näkyvä tuttu majakka - Tallinnaan on vielä melko pitkä matka...

Ilkka Salmi:

Mystikko näkee tässä keskiyön melontariitin, realisti iltavenyttelyn. Upea siluettikuva kiteyttää hienosti melonnan ytimen: särkevät lihakset yhdistettynä upeisiin luontokokemuksiin.

HSKG 2008 – TUNNELMIA HANGON MERIMELONTATAPAHTUMASTA

Kun heme-listille tuli alkukesästä tietoa Hangossa järjestettävästä Hanko Sea Kayak Gathering - melontatapahtumasta, kuulosti tämä ensi kertaa näin isolla konseptilla järjestettävä tapahtuma niin mielenkiintoiselta, että varasimme kyseisen viikonlopun kalenterista välittömästi. Elokuussa suuntasimme Helsingistä kohti Hankoa kolmen tytön ja kahden teltan voimin. Kajakit vuokrasimme paikan päältä.

Teksti: Heidi Silander Kuva: Ilkka salmi

Kohti Hankoa

Viikko oli ollut jokaiselle työn puolesta turhankin kiireinen, joten automatkan Hankoon kului tunnelmaan virittävyydessä ja yrittäen unohtaa velvollisuudet. Emme tienneet mitä odottaa perillä. Ainoastaan Liisa oli kerran aiemmin ollut kaupungissa. Opastus oli kuitenkin alusta alkaen selkeää, eikä paikan löytämisessä ollut ongelmia.

HSKG:n alue ylitti kaikki odotuksemme! Kävellessämme rantametsikössä onnittelimme toisiamme päätöksestämme lähteä mukaan. Jo pelkkä telttapaikan etsiminen sai meidät rentoutumaan täysin ja nauttimaan ympäristöstä. Hangon upea Tullirannan hiekkaranta yllätti eteläntunnelmallaan. Telttailualue oli kapea männikkökaistale rannan takana, josta avautuivat upeat maisemat suoraan merelle. Rannalla odottaville kajakeillekin oli lyhyt matka.

HSKG oli kerännyt niin paljon ilmoittautuneita, ettemme harmiksemme mahtuneet kursseille, mutta jokapäiväiset retket osoittautuivat varsin riittäväksi ohjelmaksi.

Gustafsvärnin majakkasaari

Perjantain retkemme Gustafsvärniin alkoi puoli kuudelta. Vuokrakajakit peräsimineen vaativat melkoista totuttelua kaikilta kolmelta, mutta keli suosi meitä, eikä aallokkoa juurikaan ollut. Kiersimme saarelle veneväyliä kart-

taen ja kallioisista maisemista nauttien. Matkan varrella nökötti pari ruostunutta kalastusalusta maisemaa romantisoimassa.

Perillä pääsimme harjoittelemaan rantautumista kallioiselle rannalle. Tyylinäytteitä oli yhtä monta kuin osanottajia, eikä kajakin kaatumiseltakaan taidettu superliukkailla kivillä välttyä. Ehjin nahoin kuitenkin saimme kanettua kajakit maihin.

Saaren ystävälliset isännät kierrättivät meitä kertoen paikan historiasta. Majakkaseuran kunnostusprojektissa on vielä työsarkaa jäljellä, mutta ilmeisesti sumusireeninhoitajan talon lopullinen tuho on toistaiseksi onnistuttu estämään.

Retkeltä palaajia odotti illalla aivan upea kuutamo. Kuu kumotti suurena ja niin matalalla, ettei sitä nähnyt rannalta puiden takaa. Kaduin, etten ollut ilmoittautunut keuhutulle yösuunnistuskurssille, sillä parempaa keliä sai todella hakea. Nyt tyydyn seuraamaan kun muut lähtivät suunnistamaan tyynessä pimenevässä yössä eriväristen valojen turvin.

Me tytöt nukuimme työviikon rasitukset pois nauttien leirielämästä. Tosin ensimmäisenä yönä rauhaa häiritsivät muutaman metrin päässä kulkeva tavarajuna sekä läheiseltä satamalta kuuluvat lastausäänet – kuin muistutuksena siitä, ettei kaupunki

ollut kaukana.

Ampiaisia ja iloista illanviettoa

HSKG-viikonloppuna ei nukuttu pitkään. Heti aamuyhdeksältä oli ohjelmassa retki rannikkoa itäänpäin. Kiittävän iso porukka saatiin puoli kymmeneen mennessä vesille, ja nautiskelimme jälleen upeasta tyynestä säästä auringon paistaessa. Meloimme seuraten rantaviivaa ja kuunnellen oppaan selostusta reitin varrella olleista rakennuksista.

Evästaukoa vietimme kauniilla saarella, aaltojen sileäksi kuluttamilla kallioilla. Ainoat kiusankappaleet olivat eväistä innostuneet ampieiset, joista yksi onnistui seuraamaan Pian rusinoiden perässä suuhun asti... Onneksi oli kyyppakkaus mukana, joten Pia pystyi melomaan takaisin Tullirantaan. Ylähuuli tosin sai ilmaiset silikonit muutamaksi tunniksi.

Parin tunnin levon jälkeen potilaan olo alkoi olla entisellään ja saatoimme siirtyä juhlaillalliselle. Juhlateltan ruokapöydät täytyivät nälkäisistä meloijista ja tunnelma oli leppoisaa. Ruoka oli erinomaisen hyvää, vaikka sitä välillä saikin hieman odottaa – järjestäjät kun eivät olleet aivan näin nälkäiseen joukkoon varautuneet. Onneksi naapuriravintola auttoi pulassa ja kaikkien vatsat saatiin ruokittua.

Ruokajonoon eksyi myös muutamia rannalla aikaansa viettäneitä turisteja. Matkailijat eivät millään halunneet uskoa, ettei ruokaa saanut ilman ostettua lippua. Juhlat olisivat selkeästi houkutelleet heitäkin. Tosin heidän tarjoamansa vodka ei oikein tehnyt melojajoukossa kauppaansa...

Seurassamme oli myös Johanna Davidsson, joka pistäytyi tapahtumassa Suomen rannikon melontaurakkansa loppusuoralta. Davidsson yllätettiin kukka ja kuohuviini -vastaanotolla. Ilta-ohjelmaan kuului lisäksi Freya Hoffmeisterin upea kuvallinen tarina Uuden-Seelannin melonnasta.

Ilta jatkui leppoisan musiikin tahdittaessa juhlateltan keskusteluja ja lyhtyjen valaistessa tunnelmallisesti pimenevää yötä. Auringonlasku oli jälleen upea, ja näkymät rannalta juhlateltasta mieleenpainuvat.

Viimeinen retkipäivä

Kolmatta päivää aurinko ei enää jaksanut meille näytettyä. Sunnuntaina teltan oviaukosta kurkistaessa vastassa oli harmaa maisema merelle. Retkelle ulkokallioidle pääsimme kuitenkin lähtemään yhdeksältä, eikä kolmen tunnin aikana montaa pisaraa tullut. Nyt saimme hieman jo meloa aallokossakin, mikä oli hyvää harjoitusta meille, jotka tänä kesänä olimme ehtineet harmittavan vähän vesille. Nämäkin kalliot, parisataa vuotta vanhoine piirtokirjoituksineen, olivat kauniita katsella.

Tulliniemeen palattuamme pilvet eivät enää jaksaneet pidellä pisaroita, joten teltat purettiin kunnon ropinassa. Tämä ei kuitenkaan mieltä painanut, olivathan säät olleet käsittämättömän upeat siihen asti. Pakattuamme tavarat autoon teimme vielä viime hetken ostoksia infoteltassa ja seurailimme

puutteita: lauantaina erään innokkaan melojan päähän ommelttiin tikkejä.

Asiallisia luentoja riitti ja mielenkiintoisia kursseja oli joka lähtöön. Valitettavasti hitaan ilmoittautumisreaktiomme vuoksi emme niille tänä vuonna mahtuneet, mutta toivotavasti ensi vuonna tilanne on toinen.

Kursseja oli myös hauska seurata rannalta käsin, kun esimerkiksi eskimokäänöksiä näki erilaisilla tyyleillä tehtävän pitkien rantaviivaa. Lisäksi satamaan saapuvat suuret rahtialukset loivat kontrastia lukuisiin vesillä olleisiin melojiin sekä taustalla näkyvään pieneen majakkasaareen.

Antoisaa tuoreelle lajin harrastajalle oli nähdä kajakkimallien suuri kirjo. Hangossa heräsi mielenkiinto kokeilla omankin seuran monipuolista kalustoa entistä laajemmin. Lisäksi oli hauska nähdä jos jonkinmoisia itse tuunattuja malleja.

Mutta mikä parasta, tapahtuma onnistui ymmärtääkseni varsin hyvin täyttämään eritasoisten melojien toiveet. Retkistä

pystyivät nauttimaan tekniikaltaan kaiken tasoiset melojat, ja tasokkailla kursseilla oli haastetta myös etevimmille osallistujille.

Kiitokset HSKG:lle, ensi vuonna uudestaan!

Kursseja oli hauska seurata myös rannalta käsin: kuvassa "keulakasteen" harjoittelua.

sinnikkäitä meloja vesillä. Lopulta suuntasimme tyytyväisinä kotia kohden.

Ruusuja merimeloidille

HSKG oli tapahtumana todella onnistunut. Järjestelyt toimivat jopa yllättävän hyvin. Juomavettä sai näppärästi, tiskauspiste oli järjestetty toimivaksi ja bajamajoja siivottiin. Ystävällistä apua oli saatavilla aina tarvittaessa, eikä ensiaputaidoissakaan ilmeisesti ollut

AVAUS PIDEMMILLE RETKILLE JA AALLOKKOON

Ilkka Salmen vetämä meriretkikurssi touko-kesäkuun taitteessa oli erinomainen avaus ja aktivointi kesän 2008 melonnalle. Kurssia mainostettiin helppona ja osanottajiksi toivottiin edellisenä kesänä melonnan aloittaneita ja muita, jotka haluaisivat opastettua kokemusta meriretkeilystä. Meistä kahdeksasta kurssilaisesta moni oli ollut jo ainakin yhdellä viikonloppuretkellä. Taisin itse olla ainoa, jonka melontakokemus oli rajoittunut vain päiväretkiin.

Teksti: Heidi Melasniemi-Uutela

Kuvat: Ilkka Salmi

Iloisia kurssilaisia

Varusteet ja reitin valinta

Kurssin alkajaisiksi kokoonnuimme kahtena iltana istumaan vielä kevätkylmän Soutustadionin tiloihin. Ensimmäisellä kerralla käytiin havainnollisesti läpi, mitä varusteita retkelle tarvitaan mukaan, joko välttämättä tai omaksi iloksi, ja mitä niistä voi saada HeMe:ltä lainaksi. Tutkailimme myös seuran kajakkeja ja saimme neuvoja niin kajakin kuin melonkin valintaan.

Kurssin muiden teemojen opetusmetodi selvisi myös: kukin meistä sai valita listalta itseään kiinnostavan tai muuten haasteellisenä pitämänsä aiheen kotitehtävänsä selvittäväksi ja myöhemmin muille opetettavaksi.

Seuraavalla kokoontumiskerralla käsitelimme näistä teemoista vesillä suunnistamista ja lähivesien hyviä retkisaaria. Saarista löytyy tietoja kaupunkien ulkoilusivujen lisäksi melontaseurojen kotisivuilta. Oman retkemme suunnaksi valitsimme lännen eli lähdön Soutustadionilta, mutta reitin lopullisen

valinnan jätimme odottamaan retki-viikonlopon sätiedotuksia.

Tapaamisen lopuksi teimme pienen melontalenkin, minkä päätteeksi kertasimme pelastautumistaitomme: jokainen kaatoi vuorollaan kajakkinsa ja kiipesi parin avustamana tyylikkäästi takaisin kajakkiin.

Kajakin pakkaaminen, kartta ja kompassi tutuiksi

Retkellelähtösää oli perjantaina illansuussa lämmin ja aurinkoinen. Ensimmäinen haasteemme rannassa oli kajakin pakkaaminen. Olin iloisesti hämmästynyt, kun tavarapaljouteni pahoista aavistuksista huolimatta lopulta mahtui retkikajakikseni valitsemaani Viikiin. Illan melontakohteemme oli Käärmeluodot, jonne jäimme yöksi odottamaan tuulen kääntymistä.

Aamulla tuulikin sitten sopivasti sivusuunnasta ja pääsimme jatkamaan matkaamme kohti toiseksi yöpymispaikaksi valittua Rövarena lähellä Espoon ja Kirkkonummen rajaa. Päivän

melontareitti oli jaettu etapeiksi, joiden kuluessa jokainen meistä kurssilaisista suunnisti vuorollaan kartan ja kompassin kanssa kärjessä.

Uudet aallokkokokemukset lisäsivät luottamusta kajakkiin

Onneksi tuuli ei ollut vastatuulta, sillä Haukilahden kohdalla sen voimakkuutta todistivat keskenään kilpailevien pienten purjeveneidien ja purjelautojen hurja vauhti ja kaatuilu. Leppeämmästä vedestä pääsimme nauttimaan oikeastesamme idyllisen Suvisaariston läpi.

Ennen Rövarenille rantautumista kiersimme vielä lännempänä olevan Stora Herrön ja saimme sen aavan puolella meistä useimmille uuden aallokkokokemuksen: melontakaverit katosivat vuorotellen laineisiin niin että vain pää jäi näkyviin.

Näissä laineissa kajakki tuntui todella mainiolta kulkuvälineeltä ja oma luottamukseni siihen lisääntyi entisestään. Soutuvene tai moottori-

vene ei olisi puikkelehtinut samalla tavoin jouhevasti laineissa, lävistänyt niitä tai antanut niiden mennä keulan yli. Onneksi matka Rövarenin rantaan ei ollut pitkä, eikä kukaan meistä kokemattomimmistakaan ehtinyt oikeasti pelkäämään.

Rövarenilla kokoonnuimme telttojen pystyttämisen ja ilta-aterian jälkeen kauniiseen ilta-aurinkoon rantakalliolle opiskelemaan melojalle tärkeitä asioita jokamiehen oikeuksista, vesiteiden säännöistä, ensiavusta, merisäästä ja sääennusteista sekä retkiruuista ja juomista. Pari tuntia vierähti nopeasti vuoroin oppilaana ja opettajana.

Kova tuuli muutti reittisuunnitelmaa

Ennen yöpuulle painumista kuuntelimme radiosta vielä illan viimeisen merisään. Se olikin sitten hieman yllättävä. Tiesimme kyllä, että sunnuntailla oli luvattu tuulta 10 m/s. Nyt tuuliennuste oli kuitenkin noussut 12 - 14 metriin. Mieleen tuli jo kysymys, onko

maanantaina pakko olla töissä ja riittääkö ruoka ylimääräiseen päivään saassa... Retkenvetäjämme kuitenkin rauhoitteli odottamaan seuraavan aamun ennustetta, joka voisi olla jo erinäköinen. Valmistauduimme kuitenkin lähtemään paluumatkalle heti aamusta ennen kovinta tuulta.

Ennuste olikin aamulla muuttunut, muttei toivottuun suuntaan. Nyt tuulen ennustettiin lisääntyvän 14 - 16 metriin sekunnissa ja pysyvän kovana seuraavat pari päivää. Saimmekin nyt tositalanteessa hyvän harjoituksen reittisuunnittelusta: miten minimoidaan selkien ylitys, joille tuuli pääsee puhaltamaan aavalta mereltä, missä päästään hetkeksi luodon suojaan keräämään porukka kokoon ja vähän huilaamaan ja millaisia paikkoja on syytä välttää. Alun perin suunniteltu paluumatka saarien aavan meren puolella sai nyt jäädä väliin.

Aaltoherkkuja sopivasti annosteltuna

Vetäjän reittisuunnitelma toimi hyvin. Selkien ylitykset eivät olleet pitkiä ja tuuli vei turvallisesti mannerta kohti. Myös ryhmä ja kokenut vetäjä toivat turvallisuudentunnetta.

Parhaat myötääallot saimme Rövarenilta lähtiessä. Niiden joukossa oli vielä joitakin kauempaa tulleita maininkiaaltoja, joiden harjalla pysymistä eli surfraamista saattoi vähän kokeilla. Nautiskelin aalloista herkkuna, jollaiseen lähteminen varta vasten omaloitteisesti on hyvin epätodennäköistä. Nyt ymmärsin myös niitä, joita leppeät vedet välillä kyllästyttävät!

Kotimatalla pidimme pidemmän jaloittelu- ja ruokailutauon Varsasaaren tuulensuojaisella puolella. Melkein perillä poikkesimme vielä Mustasaaren yhteiselle loppujutustelulle pullakahvin kera. Olimme yksimielisesti tosityytyväisiä hyvähenkiseen ja joka suhteessa onnistuneeseen kurssiin, johon aallokkomelonta - sopivasti annosteltuna - tuli vielä bonuksena. Suurkiitos Ilkalle!

Iltavenyttyä rantakalliolla

Lähivesillä tapahtuu

Pääkaupunkiseudulla ja sen tuntumassa järjestetään vuosittain useita melontatapahtumia. Perinteikkäimpien joukkoon kuuluvat Marjaniemen Melojien tänä vuonna jo 29. kertaa järjestämä Pääkaupunkimelonta sekä Tuusmelojien 24. kertaa organisoima Tuusulanjärven melonta. Kesän uutuus oli Sipoon saaristomelonta.

Teksti: Auli Köresaar Kuva: Jaakko Mäkikylä

Tapahtumissa on valittavana kaksi eripituista melontamatkaa: Pääkaupunkimelonnassa 8 tai 16 km, Tuusulanjärvellä 8 tai 15 km ja Sipoossa 10 tai 20 km. Osallistua voi kaikenlaisilla lihasvoimalla kulkevilla kanooteilla tai kajakeilla. Enimmäkseen mukana on retkikajakkeja, mutta joukossa voi näkyä myös kilpureita, kuntokajakkeja, puhallettavia, koottavia, yksiköitä, kaksikoita tai vaikka kolmikoita.

Osallistujat saavat numerolapun kulkupeliinsä, mutta aikaa ei oteta, ellei meloja niin halua. Tapahtumissa on turvaveneet sekä johtovene tarvittaessa, ja ne sopivat kaiken kuntoisille ja ikäisille aloittelijasta konkariin, vauvasta vaariin.

Mukavaa tunnelmaa...

Tänä vuonna mainituissa melonnoissa oli mukana myös muutamia meitä hemeläisiä. Itse olen nyt osallistunut Pääkaupunkimelontaan 8 kertaa ja Tuusulanjärven melontaan 5 kertaa. Tärkein syy osallistua on mielestäni mukava tunnelma ja melojakollegojen tapaaminen.

Pienen osallistumismaksun saa katettua melonnan jälkeen tarjottavalla sopalla ja mahdollisuudella voittaa arvontapalkinto. Arvonnessa kaikki osallistujat ajasta, matkasta ja kulkupelistä riippumatta odottavat yhtä jännittyneinä, milloin oma nimi huudetaan ja mikä mahtaa olla palkinto – seuran historiikki vai kenties matka Ruotsiin. Itse sain kerran purkillisen puutarhan syyslannoitetta...

... ja leikkimielistä kisailua

Numerolappu ”rinnassa” saa monet ylittämään itsensä. Jotkut osallistuvat näihin tapahtumiin kartoittaakseen tasonsa muihin nähden, jotkut selvittääkseen oman nykyisen melontakuntonsa. Jotkut melovat ihan muuten vaan. Osallistumisen syystä riippumatta kaikki tuntuvat odottavan jännittyneinä tuloluettelon ilmestymistä.

Paikan päällä aloitetaan spekulatiot ja jälkipyykkiä puidaankin vielä pitkään keskustelupalstoilla ja sähköpostissa.

Tämän vuoden kuumimmat aiheet avokanoottitulosissa olivat Pääkaupunkimelonnassa Jaakko Mäkikylän ja Harri Hypénin uusi reittiennätys lyhyellä matkalla. Allekirjoittanut ja Tuomas Tuomi meloivat toiseksi nopeimman avokanoottiajan. Sillä sijoituimme kautta-aikain -tilastoissa avokaksikoista kolmannelle sijalle. Eniten tästä ajasta hämmästyimme varmasti me itse: eihän meillä ollut minkäänlaista käsitystä miten melomme avokanootti.

Tuusulanjärven melonnassa yllättäjä oli taas Tuomas. Vasta avokanoottimelonnan aloittaneena hän meloi neljänneksi nopeimman ajan lyhyellä matkalla. Edelle pääsivät vain kaksi kajakkiyksikköä ja yksi kajakkikaksikko. Vannoutuneesta kaislikkomelojastakin voi siis löytyä yllättäviä kykyjä. Tässä onkin yksi osallistumisen viehätys. Voit olla itse musta hevonen ja yllättää - ainakin itsesi.

Yhteiskuljetuksia

Joistakin seuroista oli järjestetty yhteisiä kuljetuksia tapahtumiin. Näin myös autottomat saivat tilaisuuden ottaa osaa mukavaan menoon. Löytyisiköhän hemeläisistäkin ensi vuonna tarpeeksi halukkuutta osallistua lähiseudun tapahtumiin yhteiskuljetuksella?

<< Auli ja Tuomas odottelevat perässätilujiota

Vuoroin vieraissa – HeMe:n ja MaMe:n maisemissa

*Kevätkesällä
k e k s i m m e
Marjaniemen
Melojien halli-
tuksen jäsenen
Kari Klemolan
kanssa järjestää
jäsenistöllemme
pitkästä aikaa
vastavuoroiset
vierailut seuroi-
jen vajoille ja
kotivesille. Vierai-
lut toteutuivat
elokuun puoles-
sa välissä, ja
onnistuivat erin-
omaisesti.*

Teksti: Eeva Hagel Kuva: Juha Koivisto

Mamelaiset aloittivat vierailemalla Soutustadionilla 13.8. Vajakierroksen, kahittelun ja pienen seuraesittelyn jälkeen kiersimme varsin sateisessa ja tuulisessa kelissä perinteisen ”Ykän kympin”. Oli hauskaa esitellä kotivesiä melojille, joista useimmilla oli melontakokemusta jo vuosikymmenten ajalta. Läntinen lahtemme oli kuitenkin monelle marjaniemeläiselle aivan uusi tuttavuus. Mamelaisia oli paikalla kaksikymmentä, joista peräti 18:lla oli aikaa myös melontalenkille.

20.8. oli meidän vuoromme vierailla MaMe:lla. Hemeläisiä ehti paikalle vain 6, mutta itäisille vesille meitä lähti melottamaan ainakin parikymmentä marjaniemeläistä. Saimme siis monta uutta ystävää, rautaisannoksen tietoa ”itäisistä naapureistamme” sekä oppia heidän oivalluksistaan seuratyössä. Puheenjohtaja Olli Kansanen sekä kuntojoaston vetäjä Alvar Ronkainen sekä useat muut nykyiset ja vanhat hallituksen jäsenet sekä ”rivi-

jäsenet” kertoivat seuran historiasta ja nykykäytänteistä.

Nykyään noin 750 melojaa käsittävä Marjaniemen Melojat ry perustettiin jo vuonna 1935. Seuran edelleen käytössä oleva, alkuperäinen vaja sijaitsee Marjaniemessä. Se rakennettiin jo joskus 1950-luvulla, mutta vuosien mittaan sitä on paranneltu ja laajennettu. Viihtyisä vaja sekä ranta toimivine kajakkipukkiouvuksineen ja laitureineen herätti hemeläisissä melkein kateutta. Suuri osa seuran n. 100 kanootin laivueesta on aidatussa ulkotarhassa laitureiden välittömässä tuntumassa. Kalusto on monipuolista, laadukasta ja varsin uutta. Seurakaluston lisäksi jäsenten omaa kalustoa on saman verran – tämä onkin ehkä suurin ero seurojemme välillä.

Melonta-aktiivisuus on MaMe:ssa hurjaa; lähtöjä ja kilometrejä mamelaisille kertyy reippaasti hemeläisiä enemmän. Tonnarilistalla MaMe on

ihän omaa luokkaansa ja koko lista onkin alunperin heiltä lähtenyt idea. Seuralla on jo vuosia ollut käytössä ns. hikiviivasto, johon messevää kilometrisaldoa merkataan muidenkin nähtäville. Leikkimielistä kisaa käydään saavutetuista melontamailleista. Muuta kilpatoimintaa seuralla ei sitten olekaan. Puhdas melonnan ilo – siis retket ja virkistysmelonta – näyttelivät myös MaMe:ssa pääroolia.

MaMe:sta jäi päällimmäiseksi mieleen yhteisöllisyys ja hyvä yhteishenki. Pysyvät arvot ja pitkät perinteet, esim. jo 28 vuotta toistunut kevätretki Vironlahdelle, pääkaupunkimelonta ja vahva osallistuminen mm. Suomi meloo –tapahtumaan ovat seuran toiminnan kulmakiviä. Näitä kiviä 15-vuotias HeMe vasta keräilee alleen. Toivotavasti 57 vuoden päästä kivijalkamme on vähintään yhtä tukeva, mutta mieli yhtä nuorekas ja virkeä kun MaMe:lla on tänä päivänä.

HEME-LIST UUDISTUU

HeMe:llä on lähes perustamisestaan asti ollut käytössä postituslista (heme-list) seuran asioista tiedottamiseen sekä muille aiheeseen liittyville viesteille. Aluksi lista toimi yliopiston palvelimella, sittemmin nykyisessä osoitteessaan heme-list@helsinginmelojat.fi.

Viime kuukaudet lista on toiminut ilman ylläpitoa. Nyt asia on kuitenkin saatu korjattua, ja HeMe:n palvelimen uudistuksessa myös postituslista on viritelty entistä parempaan kuntoon. Listan toimintaa on pystytty automatisoimaan, ja listalle liittyminen, poistuminen ja osoitteenmuutokset onnistuvat nyt seuran www-sivujen kautta.

Sivun vasemmassa laidassa on linkki "Postituslista". Siitä pääsee postituslistasta kertovalle sivulle ja edelleen lomakkeeseen, jolla liittyminen tapahtuu. Samaa kautta voi vaihtaa osoitettaan tai poistua listalta, sekä uutena ominaisuutena estää postin tulon tilapäisesti, jos ei esimerkiksi lomalla pääse lukemaan viestejään.

Uudistuksessa on parannettu myös listan spämmisuojausta, joka näyttää ensimmäisten kokemusten perusteella toimivan nyt melko hyvin. Jos siis olet aikaisemmin lopettanut heme-listin tilaamisen tuskastuneena sieltä vyöryvään roskapostiin, kannattaa nyt kokeilla uudestaan. Tilannetta myös seurataan, ja suodatusta pyritään säätämään, jos roskaa alkaa tulla läpi.

Heme-list on tarkoitettu HeMe:n jäsenille. Vuosien saatossa listalle oli kuitenkin kertynyt jo seurasta eronneiden osoitteita sekä tuntemattomaksi jääneitä, ehkä toimimattomiakin, osoitteita. Näitä on uudistuksessa siivottu pois. Jos siivouksessa katosi vahingossa myös jonkun jäsenen käytössä ollut osoite, toivomme, ettei hän tästä kovasti pahastu vaan liittyä listalle uudestaan www-sivujen kautta.

Vaikka tiedotteet pyritään julkaisemaan myös www:n Ajankohtaista-sivulla, kulkee tieto usein parhaiten ja nopeimmin postituslistan kautta. Kannattaa siis liittyä! Suurta postimäärää ei myöskään tarvitse pelätä, sillä keskimäärin listalla on ollut alle yksi viesti päivässä.

Listan käyttämiseen uudistus ei ole vaikuttanut, postin lähettäminen ja vastaanottaminen tapahtuu aivan kuten ennenkin.

Kunhan uudistetun listan toiminta on saatu kunnolla käyntiin, seura etsii talkoapuuta listan ylläpitoon. Tehtävään kuuluu listalle liittymispyyntöjen tarkastaminen ja hyväksyminen yksinkertaisen webbikäyttöliittymän kautta. Lisätietoja tehtävästä annetaan myöhemmin.

Tervetuloa HeMen vuosijuhlaan!

Seuran 15-vuotissyntymäpäivää vietetään pikkujoulujen merkeissä perjantaina 28. 11. Furuvikin huvilassa, Laajasalossa. Lisätietoja myöhemmin.

HEMEN TOIMIHENKILÖT

JÄSENASIAT

Jäsensihteeri: Marja-Terttu Posa
jasenasiat@helsinginmelojat.fi,
(09) 872 9976, 050 446 3803
Maarukankuja 6 A 17, 01480 Vantaa
Kaikki jäsenasiat, osoitteenmuutokset jne.

TALOUSRYHMÄ

Taloudenhoitaja: Mika Sylvelin
mikasylvelin@hotmail.com, 050 518 1434
Kolmas linja 19 a 26, 00530 Helsinki

TIEDOTUSRYHMÄ

Pärskeen toimitus: Heidi Kock, Reija Lång,
Riitta Hämäläinen
parske@helsinginmelojat.fi
www.helsinginmelojat.fi Juha Koivisto
juha.koivisto@iki.fi, 040 838 8653

KOULUTUSRYHMÄ

Koulutusryhmän vetäjä: Juha Koivisto
juha.koivisto@iki.fi
Koskikurssi: Tuomas Runnako
tuomas.runnako@kokkolalainen.com,
045 677 5595
Avokanoottikurssit: Jaakko Mäkiylä
jaakko.makikyla@meridianx.fi, 050 345 6935

RETKIRYHMÄ

retkiryhma@helsinginmelojat.fi
Retkiryhmän jäsenet:
Mirja Hämäläinen, 050 525 2843
Teemu Kokkonen, 050 551 0827
Harri Peterzens, 050 557 5443
Heli Pessa, 040 519 7036
Outi Lepola, 045 636 2157
Tiistairetkien koordinaattori: Inkeri Salmenlinna
inkeri.salmenlinna@iki.fi, 050 575 7555

VAJARYHMÄ

Vajavastaava (MM): Jukka Honkala
jukka.honkala@pp1.inet.fi, 040 507 0880
Vajavastaava (SS): Jyrki Uotila
jyrki.uotila@luontopalvelut.fi, 0400 831 404
Päivystysvastaava: Elisa Koivuranta
elisa.koivuranta@gmail.com, 0400 253 473

KALUSTORYHMÄ

Varausvastaava: Jari Latvasalo. Kajakkien, trailerin ja muiden välineiden varaukset s-postilla kajakkivaraus@helsinginmelojat.fi tai soittamalla/tekstiviestillä 0400/886453 ti ja to klo 15:30-18:00.
Kalustohankinnat: Risto Lehtivaara
risto.lehtivaara@kolumbus.fi
Kalustokirjanpito: Mikko Kokkonen
mikko.kokkonen@nokia.com
Kalustonkunnostus: Tapio Linkosalo
tapio.linkosalo@helsinki.fi

Talven uimahallivuorot

Kumpikin seuran käyttämä uimahalli on edelleen remontissa vuoden loppuun asti, eikä korvaava halli varmistunut vielä Pärskéen deadlineen mennessä. Asiasta tiedotetaan seuran [www-sivuilla](http://www.sivuilla.fi) ja heme-listillä.

Tehdyt talkoohanokset

Oletko jo tehnyt oman talkoohanoksesi tältä vuodelta, jos et ole maksanut talkoomaksua? Nyt on hyvä aika ilmoittaa tehdyt talkoohanokset. Jos olet kirjannut talkoohanoksesi vajoilla oleviin vihkoihin, se riittää myös.

Talkoohanoksen voit ilmoittaa talkoosuoritusten kirjaajalle Hanna Helénille mieluiten sähköpostilla: hanna.helen@iki.fi tai tekstarilla puh. 044 36 86 148.

Helsingin Melojat ry:n sääntömääräinen

SYYSKOKOUS

Kisahallin A-kokoustila (A-halli), Paavo Nurmen kuja 1 / Mannerheimintie 17, 00250 Helsinki

TORSTAINA 30.10.2008 KLO 18

Esityslista:

- Kokouksen avaus
- Kokouksen puheenjohtajan, sihteerin, kahden pöytäkirjantarkastajan ja kahden ääntenlaskijan valinta
- Kokouksen laillisuuden ja päätösvaltaisuuden toteaminen
- Esityslistan hyväksyminen kokouksen työjärjestykseksi
- Vuoden 2009 toimintasuunnitelman ja tulo- ja menoarvion hyväksyminen sekä liittymis- ja jäsenmaksun suuruudesta päättäminen
- Hallituksen puheenjohtajan valinta vuodelle 2009 sekä hallituksen jäsenen valitseminen erovuoroisten tilalle
- Kahden tilintarkastajan ja yhden varatilintarkastajan valitseminen vuodelle 2009
- Jäsen Anna-Leena Lindin selvityspyynnön käsittely
- Muut mahdolliset asiat
- Kokouksen päättäminen

TERVETULOA!

Palautus:
Marja-Terttu Posa
Maarukankuja 6 A 17
01480 Vantaa

2

HEMEN MAKSUT V. 2008

Jäsenmaksut:

Jäsenmaksu 70 e (talkoopanoksen tehneille 45 e).

Perhejäsenmaksu 135 e (kahden talkoopanoksen tehneille 85 e).

Nuorisojäsenmaksu (alle 18 v.) 25 e (nuorisojäsenmaksu talkoopanoksen tehneille 15 e).

Talkoomaksu 25 e (talkoalennus edellyttää vähintään neljän tunnin työpanosta seuran hyväksi).

Jäsenmaksu sisältää kaluston käyttöoikeuden. Jäsenmaksun maksanut jäsen saa käyttää seuran kajakkeja ja varusteita (mela, kelluntaliivit, aukkopeite) korkeintaan kaksi yöpymistä sisältäville vajalta vajalle melottavilla omilla retkillä ja seuran yhteisillä retkillä.

Liittymismaksut:

Liittymismaksu uudelle jäsenelle 36 e, perheelle 2 x 36 e, nuorisojäsenelle 15 e. Alennettu liittymismaksu 18 e.

Muut maksut:

Avainpantti 10 e, kanoottipaikka yksikkö 25 e, kanoottipaikka kaksikot ja avokanootit 40 e.

Varustekaappi 5 e.

Vierasmaksu (1 vieras kerrallaan) 10 e/päivä/aukko.

Maksut kajakkien ja tarvikkeiden lainaamisesta omille retkille (varaukset varausvastaavalta):

Retkipäivämaksu kajakista 2 e/aukko/päivä, kajakkikaaret 1 e/päivä.

Teltoa tai trangia 2 e/päivä.

Kanoottitraileri 20 e lähtömaksu + seuran jäseniltä 8 e/päivä ja ulkopuolisilta 20 e/päivä.

Myytävät tavarat:

Porkkala-Pellinki vedenkestävä vesiretkeilykartta (1:50 000) 2003 painos, 5 e.

Meriretkeilyn perustieto 3 e, siniset hihamerkit 3 e, kurssiohjaajien kirja 12 e (seuran kurssiohjaajat saavat sen osallistuessaan koulutuspäivään).

Laminointikone päivystyksen aikana käytössä, laminointikalvot (A4) 1 e ja (A3) 2 e.

Ostetuista tuotteista/palveluista esitetään kuitti tiistaipäivystäjälle, SS klo 17-18 (kesäaikaan).

HeMen tilinumero

OP Oulunkylä 572146-113731. Merkitse maksaessasi nimesi ja maksun aihe laskun viestikenttään.